

3

”

Stand up na Zámku

Tentokrát probíhalo slavnostní setkání zástupců města a zúčastněných souborů v malém sále Městského muzea Horažďovice.

Čekání na zbytek delegace bylo zpestřeno výkladem o historii Zámku.

Výkop oficiální části aktu má pan starosta, kterého nám naštěstí neodnesla rozvodněná Otava, neboť z 3. povodňového stupně již voda klesá, oproti tomu nálada divadelníků bude k večeru kulminovat.

Dvě Hanky (Kalná a Šiková) volně navazují svými standupovými vystoupeními a nenechají přihlízející na pochybách, že jsou ženy na pravém místě.

Srdečně je přivítána pí Lázňovská a bez povšimnutí nezůstává ani nová členka odborné poroty Zuzana Burianová.

Oficiality jsou zakončeny prohlídkou zázemí loutkového divadla.

—mš—

sobota 16. 3. • 9.00 • Divadelní spolek Ochoťníci Ostrov

JANA PACNEROVÁ: ROCKER A DVĚ STARÉ DÁMY

Divadelní komedie o dvou stárnoucích dámách, které žijí v luxusním penzionu pro seniory. Jedna z nich je kdysi úspěšná herečka a druhá pesimistická právníčka. Do jejich života zasáhne mladý zřizovatel penzionu, který jim pomůže odhalit vraždu bývalé spolubydlící.

Když dáte dohromady vysloužilou herečku „diblíka“ Agnes, bývalou advokátku „progamovou pesimistku“ Zitu, přepečlivou Kamilu a mladého rockera Roberta, máte dobře našlápnuto.

První dojem, který si o cizím člověku uděláme, může být velmi klamný. Není dobré lidi okolo sebe škatulkovat, ale spíš se snažit je poznat. Hra ukazuje, že si spolu mohou porozumět i lidé naprosto různí, ať už jde o rozdílnost povah, věku, pohledů, vzdělání, zdravotního stavu...

Konverzační komedie, postavená na humorných rozdílech slovníku seniorek a studenta – aneb když dva říkají totéž, nemyslí tím totéž. Věta: „A proč jste bral skunka do divadelního klubu?“ hovoří za všechno.

Na sobotní probuzení dobrá, i když značně dlouhá, volba. Skoro detektivní příběh o stavění mostů mezi generacemi nás přesvědčil, že stáří ani nemoc nejsou překážkou, aby člověka bavil život.

–ss–

ROCKhovor

Lenka Novotná (Zita), Šárka Jarošová (Agnes) a Pavel Franka (rocker Robert)

☉: Máte problém porozumět si s jinou generací?

Z: Někdy narazím, už.

A: Asi ne.

R: Asi ne, je pravda, že ve školce tomu nerozuměli.

☉: Kdybyste nedělali divadlo, co byste dělali?

Z: Dřív jsem trénovala gymnastiku...

A: Taky koketuju se cvičením a s nějakým pohybem, ale už to někdy jde ztuha. Ale snažíme se.

R: Po mně odpověď nechtějte, já dělám divadlo a vše okolo. Vzhledem k tomu, že jsme amatéři, tak toho času na to divadlo moc nezbyvá, ale vejde se tam.

Z: Spíš se tam snažíme to divadlo nacpat.

☉: Kde jste brali inspiraci, že jste tak přesní?

Z: Bylo to moc hezky napsané od autorky.

R: Je tam i vlastní iniciativa.

A: Máme taky už nějaké zkušenosti za sebou.

Z: To, že mě bolí záda, to nemusím hrát.

A: Starší rodiče – pokud máme.

–as–

PoROCKta (střepiny)

KČ: Myslela jsem si, že máte v souboru dvě dámy 70–80 a že jste to dělali pro ně. Ale byly tam dvě 45. Autorka má tendenci opakovat vtip 3×, kdyby ho náhodou někdo nepochopil. Radikálně bych seškrtnala text, zhruba na polovinu. Existuje čas jevištní a reálný a vy dáváte čas neadekvátní dané situaci. Timing je někdy reálný a diváky to uondá. Když tam hodíte nějaký vtip, musíte pak nechat diváky, aby si ho užili. Váš pád na záda je fenomenální!

ZB: Je to silné téma. Ale ztratilo se v textu. Seškrtnala bych tak 2/3. Mohlo by to být špinavější a syrovější – to prostředí. Líbil se mi ten cynismus, do kterého jste šla (1. dáma).

MV: Obdivuju třeba ledničku z polystyrénu. Ta paruka je svým způsobem znakem, ale měli by ji mít všichni. Naráží na sebe nadsázka a realismus. Jakmile nevidím herce do obličeje, ztrácím polovinu výrazových prostředků. Když děláte komedii, čekejte si na smíchy.

–pk–

sobota 16. 3. • 13.30 • Divadlo Propadlo Plzeň

ANNA SOBOTKOVÁ: HŘBITOVNÍ AKTOVKY ANEB NA SHLEDANOU NA...

Existují duchové? Co nás čeká po životě? A máme se snad bát? Vydejte se na jeden velmi živý hřbitov a třeba mnohé odpovědi naleznete ...

Černá komedie vtipnou nadsázkou naznačuje odpovědi na otázky, které si čas od času klade každý z nás.

Život po životě? Otázku, jestli je smrt koncem života nebo začátkem něčeho dalšího, si lidstvo klade asi od prvopočátku.

Máme se bát? Existují duchové? Co nás čeká po smrti?

Na jednom hodně rušném vánočním hřbitově se setkávají dva světy v sérii krátkých skečů. Vidíme, že tak, jako za života, i po smrti má každý člověk – či každá rodina – svůj vlastní příběh, který žije.

Možná nám naše představy o posmrtné existenci pomáhají nalézt odpovědi na to, kdo jsme, odkud

přicházíme a kam jdeme. Pomáhají nám se vyrovnat s tím, že nám blízcí lidé odcházejí, protože cítíme, že dokud na ně budeme vzpomínat, jsou vlastně stále s námi. Díky (i černému) humoru a nadsázce je pro nás jejich ztráta alespoň o trochu snesitelnější.

A jedním si můžeme být (slovy jedné z postav) jisti: Smrt je vlastně děsně prima. Nejsi pak už nikdy sám, všichni se tam mají rádi a – dřív, nebo později – se tam všichni setkáme.

–ss–

Rozhovor za hřbitovem

Dagmar Marovičová (žena, vdova, režisérka)

☉: Vaše nejdívnější role a nejoblíbenější role?

D: Od čarodějnic, přes vodníka až k hejkalovi, tak možná ten hejkal. Nejoblíbenější v divadle JAKOHOST, hra Saturnin, teta Kateřina, to je role, která přijde jednou za život, a na té se teď vezu asi nejvíce. Role, kterou mám v tomto Hřbitovním představení, se mi hraje také moc dobře, je to představení chvíli k smíchu, chvíli navážno. Záleží většinou na momentálním rozpoložení diváka. Kolem nás stále někdo nenávratně odchází a všichni, kdo jsou ve hře jmenováni, byli moji přátelé. Pořád nás někdo opouští, jako třeba František Zborník. Ta hra je vzpomínka na ně a možná i vyrovnání se. Tak bych to asi napsala.

☉: Rada mladým začínajícím ochotnickým hercům?

D: Nevím, jestli jsem zrovna zmocněna někomu radit, ale pokud ano, tak mít zájem o vše, co se děje okolo, mít pokoru, ta někdy schází, protože ono to není jenom o tom hraní, ale i o té velké práci kolem. Na tomto místě bych chtěla poděkovat našim osvětlovačům, bez kterých to nejde, ale kteří nejsou vidět, zrovna tak všichni tady, kteří zajišťují přehlídku. To by si měl každý mladý herec uvědomit, že to není jenom vzít si roli a nacvičovat. Jinak bych asi neradila, protože to musíte mít v sobě, s tím se musíte narodit. Mít to nadšením, tu touhu. Je to žrout času, je to láska. Ta láska je vidět tady v Horažďovicích, kde se pravidelně setkáváme, rádi se vidíme, fandíme si, pomáháme si. Ať nám to všem vydrží.

☉: Co vás na divadle stále přitahuje?

D: Ta práce, když připravujete představení, čekáte, jak to bude, a dnes je třeba znát, že obecnost bylo „divadelní“, a když divák vnímá představení tak, jak jsem si asi představovala, tak to je pro mě to nejlepší. Nejlépe to poznáte na dětském divákovi, ale když to klapne, je to paráda.

–ij–

Hrobové neticho poroty (střepiny)

ZB: Těšila jsem se na to, jak budete budovat atmosféru. Scénografie se nikam moc nevyvíjela. S věcmi se pracuje realisticky. Fór s kradením svíčky je dobrý hřbitovní fór.

MV: Pro mě je největší překážkou text. Říkal jsem si, kde jsou pointy. Osobně bych volil trochu kvapnější tempo. Hudba jde proti vám. Hrajete pietně, hudba je pietní. Překáží vám tam ty dva hroby uprostřed. Navíc jsou oboustranný. Jak je máte uprostřed, tak se tam tak motáte. Zabití hrobníka – nakonec se z toho stane rozhlasová hra.

KČ: Není úplně vyjasněnej žánr. Mám strašně ráda žertování o smrti. Ten humor je černý a vy jste se toho dobře zhostili. Mladá vdova na hrobě s pletením je hrozně hezká mikrosituace.

–pk–

sobota 16. 3. • 16.30 • Divadelní spolek Jezírko Plzeň

PETR KOLEČKO: ZAKÁZANÉ UVOLNĚNÍ

Hořká komedie pro tři mladé ženy – hokej a únos nevěsty.

Emoce, manipulace, láska, věrnost, žárlivost a zlost jsou asi největší motivy.

Svědkyně Iveta, nevěsta Klára a barmanka Vladana se potkají v baru – každá se svým příběhem – a snaží se spolu nějak přežít únos nevěsty, který se kvůli počasí protáhne na delší dobu. Akce, která obvykle bývá zábavná, se zvrtné v ukazování, že můj život je TEN lepší. Odhalí se věci, které měly zůstat skryté. Odehraje se nečekaně.

Každá odhalí nějakou svou slabinu. Vše vyvrcholí autonehodou ženicha, po které si všichni myslí, že zemřel. Nejvíce to zamává se svědkyní a ta se přizná ke své lásce k němu. Nakonec se ukáže, že to byl omyl, novomanžel je naživu. Očekáváme, že po tom, co spolu prožily, se budou snažit si vyjít vstříc.

Jenže s úsměvem na tváři a pocitem vítězství odchází ta „nejslušnější“ mrcha – nevěsta.

–as–

Zakázaný rozhovor

(svědkyně Iveta, barmanka Vladana, nevěsta Klára)

☉: Proč zrovna tahle hra?

I: Hra nám přišla přesně pro nás tři. Řekly jsme si, že by se nám hodila nějaká hra, kde se hodně pije, kde se můžeme pořádně vyřádit.

☉: Nebylo těžké hrát hru, která se teď proslavila jako film?

I: Ani ne, protože to původně byla divadelní hra a byl z toho udělaný film. Nemohu hodnotit sama sebe, ale když vím, jak hrajou holky v Rubínu, tak si myslím, že ten film je slabý odvar toho, jak ony hrají naživu. Takže jsem se vůbec nebála. Ve filmu je to takové rozvěklé. Zatím s tím máme dobrou zkušenost, lidé na to dobře reagují. Spíš jsem si říkala, abychom to nekopírovaly.

☉: Dokáže vás někdo ze souboru naštvat?

Všechny: NO JASNĚ!!!

I: Ale to k tomu patří.

☉: Máte nějaké vysněné místo, kde byste chtěly hrát?

I: Paříž, Amerika.

☉: Kdybyste nedělaly divadlo, co byste dělaly?

I: Nevím.

☉: Máte nějaký rituál?

I: Holky, máme nějaký rituál? Tři, čtyři!

Všechny: ŽEREEEEEM!

Od autora #dyckymost!!!!

–as–

Uvolněná porota

MV: Hru bych zařadil jako hříčku, aktovku, krátký, úderný formát, hozený do kontrastu ženského a mužského světa.

Scénografie je dobře čitelná, oceňuji, že není příliš popisná se šálami a vlněčkami, ale jen znak a barvy, a je to jasný. Malý problém vidím ve využití prostoru. Možná, kdyby nebyl bar centrální, ale využil by se zlatý řez, nebo se dal diagonálně – zkuste si s tím pohrát. Takhle by vlastně měl někdo sedět zády k obecenstvu.

Máte dobře dopracován princip vnitřního monologu, jen mi přijde zbytečný tak výrazný hudební a světelný předěl. Trochu vám to narušuje rytmus hry. Pro mne je pointa, kdy barmanka říká chlapům, aby přišli na hokej, a těší se – po večeru, stráveném s dvěma „pipinkama“ – na ně.

ZB: Za mě – strašně důležité je, že se tu odehrává kontinuální příběh, který graduje. Barmanka je cynická, skeptická, tvrdá, nevěsta má nějaké své představy. A navzájem se přesvědčují o SVĚ pravdě.

U vnitřních monologů se herečky v pozadí nechovají čitelně. Někdy poslouchají, někdy si povídají, někdy jako mizí...

KČ: Lépe se vám daří ve slovech – to je ta první polovina. Pak, kdy je to o těch střetech, tak se to trochu rozpadne. Nevěsta, když zjistí, že její muž žije, je vlastně zklamaná: Já jsem se rozhodla změnit svůj život – co já teď budu vlastně dělat.

Herečka: Pointa je vlastně v tom, že se nakonec nic nezměnilo. Tím je to vlastně úplně ze života.

–ss–

A co na to divák/dívák?

Diváčka/díváčka Terka

☉: Jak se ti líbila tahle neobvyklá hra?

Terka: Mně se líbila hrozně moc, protože se mi líbí ty hry, kde si můžeš najít svůj smysl. Kde to není úplně přesně dané, takhle to je a takhle to musí divák pochopit. Souvislosti si můžeš domýšlet a hledat si tam svoje věci. Hodně z věcí bylo řečeno už na začátku, takže v tomhle to bylo komplikovanější. Například kdo ty postavy jsou a jejich charakteristika. Pro celkový dojem to bylo hodně důležité. Akorát jsem nechytla, zda tam byla jen jedna generace a na konci druhá, či zda jich tam bylo více. Nejvíce mě tam zaujaly rozhovory sester a bratrů o oblíbenosti, bylo to dobře ztvárněno. Jak stejná věta pronesená jinou tóninou, dokáže změnit význam.

–lv–

Tak ktorej, Karle?

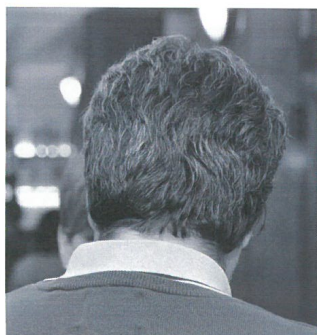
#canon #nikon

Souboj nádobíček našich redakčních fotografů

GDPR (společenská hra)

WHO IS WHO?

To je: .....

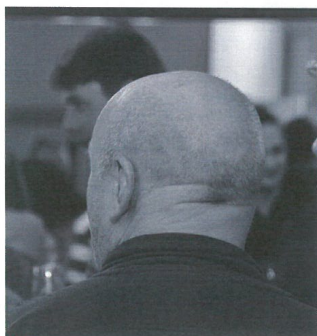
To je: .....

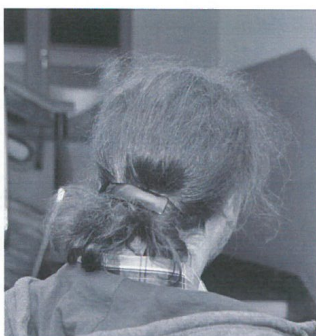
To je: .....

To je: .....

To je: .....

To je: .....

Kdo uhodne všechny účastníky, vyhrává.

Porota a sociální sítě / Instagram a Facebook

☺: Myslíte si, že dokáže Instagram a Facebook lidi k divadlu přivést, anebo že je spíš utvrzují v tom, aby zůstali u telefonu?

Kristýna Čepková:

Já nevím, jestli to dokážu výhradně, ale myslím, že tomu mohou dost napomocet. My máme takovou zkušenost s vlastním souborem 3D company a díky Facebookové propagaci – třeba i placený – anebo i postům na Instagramu si k nám našli cestu lidi, co o nás nevěděli. Jestli to dokáže probudit zájem o divadlo jako takové, to těžko soudit. Myslím si, že když si člověk řekne: „Já bych šel do divadla a nevím na co.“ A uvidí něco na Facebooku, co ho zaujme, tak se může rozhodnout, že tam půjde. Podle mě jsou sociální sítě z propagačního hlediska dobrý pomocník.

Martin Vokoun: Myslím, že jo, že to informaci posune k lidem, kteří by se k ní normálně nedostali. Když to řeknu blbě, tak zejména se budeme bavit o Instagramu. Mladí, kteří dneska jedou na Instagramu nejvíc, asi těžko čtou přehledy nebo něco. Může se k nim dostat nějakou cestou, že se hraje něco, co je zaujme, a přijdou. Je to asi lépe, než kdybychom se o to nepokoušeli vůbec.

Zuzana Burianová: Já nemám Facebook ani Instagram.

–as–

A tenhle znáte?

„Pane Novák, byl jste na Labutím jezeře?“
„Byl, ale Balaton je Balaton!“

Jiříček je poprvé v divadle. Otevře se opona a on nadšeně vykřikne:
„Mami, oni to tu mají 3D!“

Přijde Vávra domů: „Maryšo, dneska si nedám kafe, spíš bych radši jed.“

Autor se podívá do hlediště, potom letí do ředitelny:
„Povězte, to děláte schválně, že když je hlediště prázdné, tak vždycky dáváte moji hru?“

Povídá kritik autorovi:
„Poslouchejte, ty vtipy ve vaší nové veselohře jsou velmi staré!“
„No ano, však se děj odehrává v šestnáctém století!“

„Prosím vás, končí ta nová hra happy endem?“
„Ano, všichni jsou šťastni, že už je konec.“

„Báječný herec,“ říká jeden divák druhému, „toho prý objevil sám ředitel!“
„A kde, prosím vás?“ ptá se soused.
„Strašně brečel na pohřbu své tchyně!“

Hlášky

„Tak jsem se díval včera na tu zkoušku, no bylo to prvně v kostýmech. Máš v tom hezký fleky. Tedy na tom kostýmu.“
„Budeš to hrát dobře, nebo jako vždycky?“
„Lidi se strašně bavili, ale mezi sebou.“
„To byla pauza, že šli lidi kouřit. A když se vrátili, tak ještě byla.“

Přebrepty

Říká se, že v přeteknutích se projevuje naše podvědomí. Tak bacha na to, abyste na sebe něco nevyzradili!

„Bohatí plejbejci se odtrhli od lidu.“
„Dneska si dám čávu a kaj... Je pardon, kávu a čaj.“
„Stlace jsem nasrala místo Strace jsem nastlala.“
„Jak může někdo pojmenovat svoje jméno Filišpína, to fakt nechápu...“
„Markýza svolila k snědku.“

pře-HLÍDKA viděla...

Hérečky

Když ho miluješ, není co řešit

Zadky

